

JAMES BAILEY

KOP
of
MUNT

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 James Bailey
Oorspronkelijke titel: *The Flip Side*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Tim Robberts / GettyImages; © MuchMania / Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0806 6
ISBN 978 94 027 6197 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2021

Originele uitgave verschenen bij Penguin Random House, UK.
The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Honderdvijfendertig meter boven Londen. Een spectaculair uitzicht op de stad zoals je dat vrijwel nergens op aarde vindt. Wie zegt daar nou nee tegen?

Ik weet nu wie daar nee tegen zegt.

Jade Toogood.

De vrouw die ik vier jaar lang beschouwde als mijn vriendin. De vrouw met wie ik tot een paar tellen geleden samen oud wilde worden. En de vrouw met wie ik nu op honderdvijfendertig meter hoogte vastzit in een glazen cabine.

Zij zei nee.

Tegen het hele pakket.

Oudjaarsavond. De London Eye. De vrouw van mijn dromen. Een ring. Een toekomst samen.

Dat kon toch niet mislukken?

Ik had het tot in de puntjes geregeld. Het had alles in zich om de perfecte avond te worden, het perfecte sluitstuk van het oude en een perfecte start van het nieuwe jaar. Maandenlang had ik in het geniep websites, tijdschriften en winkels afgespeurd naar dé ring, gebroed op de beste manier om het te vragen, en gewacht op het ideale moment. Totdat Jade liet vallen dat ze zo graag eens in de London Eye wilde, en ik besloot dat dat dan maar de uitverkoren plek moest worden. Het toneel voor het verhaal dat we nog heel vaak zouden vertellen aan vrienden, familie en de toekomstige kleinkinderen.

De glanzende folder voor het 'Aanzoekarrangement' wist het alvast mooi te brengen. De exorbitante prijs moest je even wegdenken, maar er was toch niets zo romantisch als een hele cabine voor zijn tweetjes? Op elke pagina stonden foto's van dolgelukkige, stralende

en zoenende stelletjes. Ze zagen er allemaal even prachtig uit en hadden tranen van geluk in hun ogen. Er stonden superscherpe beelden in van het magnifieke uitzicht. ‘Magisch’, stond er, vetgedrukt, voor extra nadruk. ‘Uniek’, stond er. ‘De perfecte romantische setting’. Nergens stond dat het ook níét perfect kon uitpakken. Nergens meldden de kleine lettertjes dat ze ook nee kon zeggen. En een niet-goed-geld-teruggarantie voor die eventualiteit was er ook niet. Want zoals de uitsmijter al zei: wie zegt daar nou nee tegen?

We zitten nog niet eens hoog genoeg om de beloofde iconische skyline te zien als het al misgaat. We zitten net in de privécabine die we het komende halfuur helemaal voor onszelf hebben, met een doos luxebonbons en een fles champagne. Ik hou niet eens van champagne. Door de zenuwen en de druk sla ik mijn eerste glas desondanks al achterover voordat we zelfs maar in beweging zijn gekomen.

Ik knal er te vroeg in, met de kurk én met mijn aanzoek.

Als er een draaiboek zou bestaan voor aanzoeken in de London Eye denk ik dat de instructie zou luiden dat je voor haar neerknielt als je het hoogste punt hebt bereikt, geholpen door het spectaculaire uitzicht rondom voor maximaal effect. Dus niet als je nog niet eens los van de grond bent.

Maar daar wacht ik dus niet op.

Met het sublieme uitzicht op de Big Ben, de barokke bouwkunst van Wren en de moderne, grootstedelijke skyline van de Londense City op de achtergrond zou ze misschien wel ja hebben gezegd. Nu uit ik die noodlottige woorden – ‘Wil je met me trouwen?’ – pal tegenover de foto’s van de kerkers van de London Dungeon. Mijn vraag wekt meer afgrijzen op dan de bloederige gevelposters.

‘Nee, Josh. Nee.’ Jade kijkt me vol aan, met een huiveringwekkend emotioneel blik. Ze kijkt me aan alsof ik een volslagen vreemde ben en niet de man met wie ze in één huis woont. De man van wie ze geacht wordt te houden.

We leerden elkaar kennen als collega's in Bristol, de stad waar ik geboren en getogen ben en waar we nu ook wonen. Na mijn studie geschiedenis aan King's College London nam ik een baantje aan in een hotel – tijdelijk, was het plan – omdat ik toch íéts moest terwijl ik uitvogelde wat ik met mijn leven wilde. Een paar jaar later kwam Jade daar ook werken. Haar vader, de hoteleigenaar, had een baan voor haar geregeld bij de receptie. Het was misschien geen liefde op het eerste gezicht, maar zoals we het werk in waren gerold, rolden we ook in een relatie. Het was nu vier jaar later, waarvan drie als stel en twee samen in één huis, maar de gedachte dat ik weleens dé vraag zou kunnen stellen, was nog nooit bij haar opgekomen?

'Trouwen, Josh? Serieus? Waarom kom je daar nu mee? Ik zei dat ik best een keer met je in de London Eye wilde, niet dat ik zat te wachten op een aanzoek.'

Ik kan haar er toch niet vreselijk mee hebben overvallen? Of denkt ze soms dat champagne, truffels en een privécabine allemaal in het standaardticket voor vierentwintig pond zitten?

'Nou, sorry dan. Mijn timing laat kennelijk te wensen over. Maar je kunt er toch op zijn minst even over nadenken? Hoe weet je zo zeker dat we daar nog niet klaar voor zijn? Je weet toch hoeveel ik van je hou? We willen toch samen oud worden? Dan is dit toch een logische stap?'

'Je kunt wel weer overeind komen, hoor,' zegt ze botweg, alsof ze mijn vragen niet eens heeft gehoord, en ik realiseer me dat ik nog steeds op één knie zit, met een ring in mijn hand. Ze is normaal gesproken heel aanhalig, maar nu schuift ze zo ver mogelijk bij me vandaan.

Ik ga staan en kijk verdwaasd naar buiten. Niet alleen het perfecte moment is aan diggelen, maar ook al mijn geluksmomenten ooit in deze omgeving. Voorgoed verpest, die herinneringen aan de dagjes Londen met mijn ouders toen ik klein was en alles groter was, en sprankelender, en indrukwekkender in het algemeen, en

de herinneringen aan mijn studietijd, toen ik naar films ging in filmhuis BFI, met een erudiet air de kramen van de boekverkopers bij Waterloo Bridge afstruinde, en goedkoop lastminutekaartjes scoorde voor voorstellingen van het National Theatre waar ik zogenaamd van genoot terwijl ik er geen bal van snapte.

De South Bank is altijd mijn lievelingsstukje Londen geweest. In die bocht in de rivier waar de geplaveide straat zich als een slang omheen krult, is zo veel van het mooiste van Londen te vinden. Toeristen trekken er hun koffers achter zich aan, moeders duwen buggy's voor zich uit, hardlopers zigzaggen tussen de zwermen schoolkinderen door, skaters slalommen om de duiven, geliefden lopen hand in hand, met fototoestellen en koffie in hun vrije hand. Ik ken het daar als mijn broekzak. Ik ken het er zo goed dat ik weet te vertellen dat op het dak van het National Theatre zo'n zestigduizend bijen wonen, en dat de wijzerplaat van de klok op het Shell Mex House de grootste van het Verenigd Koninkrijk is. Dát weet ik wel, maar dat mijn vriendin niet evenveel van mij houdt als ik van haar had ik je niet kunnen vertellen. Ik had je niet kunnen vertellen dat ze nee zou zeggen. En nu kan ik aan niets anders meer denken. Ik kan het hier niet meer zien. En ik wil hier nu al helemaal niet meer zijn. Ik wil weg.

Maar dat gaat dus niet. De komende achtentwintig minuten kan ik geen kant op.

Ik loop op en neer door de cabine. Normaal gesproken passen er in deze vissenkom meer dan twintig man, maar nu voelt het opeens met ons tweeën al heel krap. Ik krijg een aanval van claustrofobie. Haar parfum, een geur die zo veel gelukkige momenten oproept, vult de cabine en verstikt me. Kunnen ze ons er niet gewoon uit laten? Heeft dit geval geen achterruit? Zit er niet ergens een noodknop? Je moet in geval van nood toch op de een of andere manier kunnen ontsnappen? En dit is een noodgeval.

Haar antwoord dreunt nog na in mijn hoofd. Het zingt door de

cabine, almaar harder, tot het weergalmt tegen de ramen.

Nee. Nee. Nee.

Wat wil dat eigenlijk zeggen? Nee, nu niet? Of nee, nooit ofte nimmer?

Ik kijk op mijn horloge. Nog zevenentwintig minuten. Wat is er mis met dit reuzenrad? Werkt het nog wel?

Jade heeft al die tijd niets gezegd. Ze gaat met haar gelakte nagels door haar geblondeerde haar. Ik ken haar niet anders dan blond, maar aan haar donkere ogen zie je dat het niet haar eigen kleur is. Haar handen vinden elkaar op haar achterhoofd en blijven daar liggen. Ze kijkt me kregel aan. Ze wil iets kwijt, dat zie ik. Ik ken die blik. Zo keek ze ook toen ze me vertelde dat ze per ongeluk mijn lievelingsmok van Bristol City had laten stukvallen.

‘Ik had het je niet willen zeggen. Later pas. Niet met kerst. Het spijt me, Josh. Ik loop nu al een tijdje rond met, eh... Nou ja... Laat ik het maar gewoon zeggen: ik vind eigenlijk dat we er beter een punt achter kunnen zetten.’

Wat?

‘Ik heb, of ik bedoel... Er is iemand anders.’

Dat is me de genadeklap wel. Ik hap naar lucht.

Dit kan niet waar zijn. Maakt ze een geintje? Wordt er een heel omslachtige grap met me uitgehaald? Zitten we in zo’n hilarisch bedoeld tv-programma?

Ik kijk of ik de verborgen camera’s zie.

Er hangen geen camera’s.

‘Hoe bedoel je, iemand anders?’ Van de zenuwen neem ik nog maar een slok.

Ondanks de champagne blijft mijn mond kurkdroog.

‘Het loopt de laatste tijd nou niet bepaald lekker tussen ons. Dat is natuurlijk geen excuus om iets met iemand anders te beginnen, maar...’

‘Wie...’ Ik kom nauwelijks uit mijn woorden.

‘Eh... George. Hij heet George,’ hakkelt ze.

George wie, in godsnaam? George Bush? George Clooney? Meer Georges ken ik niet, en voor zover ik kan nagaan, heeft ze geen van beiden ooit ontmoet, om van een verhouding nog maar te zwijgen. Hoe kan Jade meer Georges kennen dan ik? We werken samen. We wonen samen. We gaan met dezelfde mensen om. Waar zijn die andere Georges dan?

‘Wie is dat?’ vraag ik, want ik wil meer van haar weten dan alleen hoe hij heet. Ook al vraag ik me terwijl ik de vraag stel al af of ik het antwoord wel echt wil horen. ‘Ken ik hem?’

Mijn stem trilt niet eens, constateer ik verbaasd.

‘Eh...’ Ze laat even een stilte vallen voordat ze me de doodsteek geeft. ‘Je hebt hem weleens ontmoet, ja, maar je kent hem niet echt. Hij is een hotelgast... Mr Henley?’

Mijn god. George Henley. Een vaste gast. Een zakenman die wekelijks bij ons overnacht. Vaste kamer, vast patroon. Ziet er goed uit, altijd in pak, en getrouwd ook, als je het mij vraagt. Kwam hij wel voor zaken? Nu begrijp ik ook waarom ze zo’n hoge rating heeft op Tripadvisor. Ik moet opeens denken aan de opmerkingen die daar de laatste tijd opdoken en krijg nu heel andere associaties bij termen als ‘vriendelijk’, ‘behulpzaam’ en ‘attent’.

‘Sorry, Josh, echt. Ik begrijp dat het pijn doet, maar zo heb ik het nooit bedoeld.’ Ze wrijft over haar gezicht, blijft dan even zitten met haar handen voor haar mond, en even later frunnikt ze aan het kettinkje dat ik vorig jaar nog voor haar heb gekocht.

Zou ze het afdoen als ze naar George gaat, vraag ik me af. Heeft ze ook een kettinkje van hem?

Ik probeer dat soort gedachten te weren.

‘Ik wil graag eerlijk tegen je zijn.’

‘Daar ben je dan een beetje laat mee.’

Waarom had ik niets in de gaten? Waarom heeft ze niet eerder iets gezegd, voordat we gezellig samen kerst vierden rond de

kerstboom, elkaar zoenden onder de mistletoe en onze cadeaus uitpakten?

O, shit. Jeremy.

Ik heb haar verdomme net als kerstcadeau een konijn gegeven.

Het had het begin van ons nieuwe, moderne gezin moeten worden. Huisdier, verloven, trouwen, kinderen. Levensplan in een notendop.

‘En Jeremy dan? Dit kun je hem toch niet aandoen?’ vraag ik verbolgen, alsof het konijn dat we net een week in huis hebben onze zoon van zeven is.

‘Daar zullen we iets op moeten verzinnen, ja. Net als voor het appartement.’ Ze staart naar de punten van haar schoenen om mij maar niet te hoeven aankijken.

‘En mijn werk, hoe zit het daarmee? Ik kan nu niet meer met jou samenwerken. Zeker niet zolang hij nog elke week naar het hotel komt.’

‘Ik ga wel met pap praten. Er valt vast iets te regelen,’ zegt ze opgelaten. ‘Ik denk dat hij je nog wel wil doorbetalen tot je opzegtermijn erop zit,’ gaat ze verder, alsof ze het allemaal al heeft uitgeknobbeld.

Het is leuk en aardig om in een appartement van de vader van je vriendin te wonen, en te werken in het hotel van diezelfde vader, maar als je vriendin leuk en aardig gaat doen met een ander is de lol er heel snel af.

Ik wil boos worden. Ik wil huilen. Maar van de schok kan ik geen van beide. Ik sta gewoon te trillen. Ik kan niet naar dat mooie gezicht kijken. Liever kijk ik de diepte in, naar de miniatuurwereld die Londen is geworden. Bootjes varen over het water alsof ze op afstand bestuurbaar speelgoed zijn, en over Hungerford Bridge tuffen modeltreintjes. Zwarte taxi’s en rode bussen spelen vier op een rij in de straten. Paartjes slenteren over de kerstmarkt, delen glaasjes glühwein en lachen elkaar verliefd toe. Jonggelieven omhel-

zen en zoenen elkaar. Terry's en Julies lopen over Waterloo Bridge. Waarom is dat niet voor ons weggelegd?

Londen lijkt stil te vallen, alsof de stad onze gesneuvelde relatie eer wil bewijzen. Ik hoor nog net de muziek die opstijgt uit de diepte. Al maandenlang hoor ik de hele dag niets anders dan kerstmuziek, aangezien sinds september *Now That's What I Call Christmas!* op *repeat* staat in de lobby van het hotel, en aan die paar maten die ik door het glas heen kan horen, herken ik het nummer feilloos.

'Lonely This Christmas.'

Met een mond vol truffel – ik wil wel mijn geld eruit halen – begin ik te lachen, tegen wil en dank. Je zou nog gaan denken dat die dj de soundtrack van mijn leven draait.

Jade vindt zo te zien niet dat er veel te lachen valt. Ze gaat zitten aan wat inmiddels haar kant van de cabine is geworden en barst dan in tranen uit.

Waar huilt ze om? Ik hoor hier te huilen. Zij heeft geen recht op tranen.

'Zit je klaar voor je officiële London Eye-fotomoment?' klinkt het dan over de speaker. Duivels knappe timing. 'Lachen maar!'

Ik acht de kans bijzonder klein dat het marketingteam van de London Eye voor de nieuwste versie van zijn reclamefolders om mensen warm te maken voor het Aanzoekarrangement gebruik zal maken van de foto waarop Jade en ik zo ver mogelijk uit elkaar in de cabine zitten, terwijl zij huilt en ik als een gek sta te lachen met een bek vol chocola.

In tegenstelling tot de blije paartjes en gezinnen die in de andere cabines in mijn blikveld zitten te lachen en te geinen en te genieten van deze ervaring wisselen wij de rest van de rit geen woord meer met elkaar. Waarom zouden we? Natuurlijk zou ik haar nog van alles kunnen vragen, natuurlijk heb ik nog lang niet alle antwoorden, maar zou dat nog ergens iets aan toevoegen? Het is gedaan, en dat weet ik maar al te goed.

‘Hier,’ zeg ik tegen Jade zodra we weer vaste grond onder onze voeten hebben, en ik druk haar een pasje in de hand.

‘Wat moet ik daarmee?’

‘Dat is de keycard van onze suite in Sea Containers. Dat hoorde ook nog bij de verrassing. Het was de bedoeling dat we het nieuwe jaar zouden inluiden door samen als verloofd stel vanuit onze hotelkamer naar het vuurwerk te kijken. Maar ja, jij ziet het kennelijk liever anders.’

Ik had eerder die dag al stiekem ingecheckt terwijl zij aan het winkelen was, maar ik heb nu geen zin meer om daar te overnachten. Niet in mijn eentje.

Het blijft even stil en ze kijkt bedachtzaam, alsof ze iets groots en belangwekkends gaat zeggen.

‘Weet je, Josh. Laat maar. Ik ga daar toch niet alleen heen?’ Meer komt er niet.

‘Je kunt altijd George vragen om te komen, toch?’

Ik weet best dat George Henley niet in Londen woont, maar dat zijn de woorden waarmee ik na drie jaar afscheid neem van de vrouw met wie ik had willen trouwen.

Met de keycard in de hand loopt ze weg, linksaf, tussen de straatmuzikanten en de levende standbeelden door, voorbij de klassieke draaimolen vol joelende kinderen, door de wolk van geuren van de kerstmarkt, langs de omgebouwde dubbeldekker waar ze yoghurtijs verkopen, naar het hotel en naar de suite die was bedoeld voor ons samen, maar waar nu maar één gast zal overnachten.

Ik kijk haar na tot ze uit het zicht verdwijnt, en dan sla ik met het doosje truffels nog in mijn hand rechts af.

Zonder enig oog voor de verlichte, iconische bouwwerken aan de randen van mijn blikveld loop ik over Westminster Bridge. Ik wil niet opkijken. Het voelt alsof iedereen naar me kijkt, alsof ze hun oordeel al klaar hebben. Alsof iedereen weet wat me net is overkomen. Zelfs de stenen wissen die om de lantarenpalen gedraaid

zitten, staren me voor mijn gevoel na. Ik ben helemaal alleen in een van de drukste steden op aarde. Negen miljoen zielen, en ik ben moederziel alleen.

Dan valt mijn resoluut op de grond gerichte blik op een muntstuk van vijftig pence, glanzend in de invallende duisternis. Elke cent die mijn verliezen van vandaag nog enigszins kan goedmaken is welkom, dus ik buk me om het muntje op te rapen. Wat zegt mam nou altijd? ‘Vind je een penny, raap hem op, dan kan je geluk die dag niet op.’

Krijg ik nu dan vijftig dagen geluk, of werkt dat niet zo?

Anders dan mijn moeder ben ik niet bijgelovig, maar als er ooit een moment was om het lot een zetje te geven is dit het. Als ik het muntje in mijn jaszak laat vallen, landt het met een tik op het doosje met de ring.

Waarom heb ik die ring in vredesnaam van tevoren laten graveren? Wat moet ik er nu mee?

Ik worstel me tegen de stroom feestgangers in die met flessen in de hand in tegenovergestelde richting lopen, uit op een mooi plekje voor de festiviteiten vanavond. Straks kan het aftellen tot twaalf uur en het nieuwe jaar beginnen en richten alle ogen zich op de London Eye. Straks gaan de beelden van het vuurwerk dat zal losbarsten op de plek waar we net nog waren de hele wereld over. Dan barst met een triomfantelijk gejubel de feestvreugde los. Langs de Theems zullen straks honderdduizenden feestvierders uitgelaten staan te zingen en te dansen. Nog eens miljoenen anderen kijken thuis mee op de tv, knus bij elkaar op de bank, klaar om af te tellen tot twaalf uur, klaar om hun geliefde te omhelzen en te zoenen. Tien, negen, acht...

Zo had mijn avond moeten gaan. Meebrommen met ‘Auld Lang Syne’, dat was de bedoeling, mijn verloofde zoenen en dan samen vanuit onze ideaal gelegen hotelsuite zij aan zij naar de spectaculaire vuurwerkshow kijken.

Nu breng ik de laatste uurtjes van het jaar door in de megabus naar Bristol, opgepropt naast een belachelijk grote man die zijn voordeelmenu van Sainsbury's zit weg te stouwen. Terug naar een lege flat waar ik nu uit moet. Terug naar een baan die ik nu moet opzeggen.

Dan dringt het pas echt tot me door. In één avond ben ik alles kwijtgeraakt: mijn vriendin, mijn huis en mijn werk.

Nou. Gelukkig nieuwjaar, hè.